

S. Joan de les Abadeses

Els nostres incomparables Bufons

Quina punyida més forta degueren rebre al llegir els meus escrits, segons se desprén de l'entonació llastimera del Guardià de S. Gim i de en *Picón*, en el nombre VII de la «Veu Comarcal» de Ripoll.

¡Si que ho son de plànyer pobres *Bufons*! Ja que diuen que tot son anhel es solzament portar la vila al enlairat lloc de cultura, avens, ressorgiment i revindicacions (a fé d'anell). ¡Les proves si que en son bones, amb les desperatades alusions invertides en variis nombres de la «Veu Comarcal» de Ripoll! que algunes persones d'aquesta estimada vila haurien llegit, i deixem a son criteri, si es que els tals son talment lo que prediquen. ¡Oh...! son ignoscents com un *bè*. . . . . El mateix nom els hi diu, (sobre tot el Guardià) pero vaja, tots dos ara ja vant junts i entre els dos ja fan *bon caldo*.

Cregim-me, estimats llegidors. Causa pena haber de tenir polèmiques amb persones de . . . . . tanta *sinceritat*. Pro veuràn, no puc fer-hi més. El meu estat nerviós (com ells han dit) me ha portat al estrém de picar fort, i amb justícia, al veurer mal parats alguns puntals que ja tinc motiu per calificar-los amb tal nom, per cert, bastant bonic i honrós.

Fets nobles es lo que necessitem. I no paraules *boniques* i meditates a temps per fer l'efecte d'un purgant quan se té mal a un hós que com a vostés s'els hi ha atravesat al coll. ¡Diuen que entenc sos escrits al revés de lo que diuen? Veuen, això es lo que te mérit. Perque entendre les coses tal com Vds. desitjarien, si que veraderament fora la més gran burricada, i amb just motiu podriem entonar aquell càntic: (¿En que país habitamos?) Pero com que l'ermità de Santa Bàrbara nos fa gran cas dels escrits, amb tanta *salsa*, tanta *modestia* i tanta *sinceritat*, és natural que posi *l'emplasta* al puesto convenient, com deu fer tot ciutadà, quan creu en perill la tranquil·litat pública, i aqueix fou el motiu, (no pendrem la molestia,) si no el compliment d'una obligació que altres antes que jo deuriem haver sigut els passificadors de tal desconhort. Però com ja vaig fer evinent amb l'altre nombre que les bufonades feien riurer, no veigèrem aquell refrà català que diu «Les canallades fan riurer, pro després. . . . .»

I els prometo, que estaré en guardia per a dir amb la pluma tot lo bó que pugui enlairar nostra estimada vila, que es la meua ilusió i orgull, defençarla titànicament.

Prompte amb les seves paraules *maules* vindrien a dir-nos que els habitants d'aquesta joliva vila combreguen amb rodes de móli.

¡Si que estaria bé la direcció o avens d'aquesta vila posada a vostres mans!

¡Caramba!... ara m'adono, que contra'l meu caràcter m'he posat tot seriós, i la veritat, vostés no s'ho mereixen. ¡Oh!... i després, els meus estimats llegidors me creuien més espantat de lo que'ls deia en el nombre passat. Doncs, ¿veuen? s'equivocarien. Perque quan vaig veurer ressucitats nostres *Bufons*, no poden figurar-se la meua alegria, i tots aquells espants i tota aquella *por* de que'm *cotessin* a la *garjola*, se varen desvanèixer com se fon una bola de neu en el mes de Agost.

¡Hola! *Guardià de Sant Gim*, V. és tot un talentós. ¿V. poeta? doncs, ja veurà, ja que vosté hi entén en versos, escoltim aquets, i fassim el favor de dir si li agraden, i si'm diu que sí, en tinc una caixa del temps de Maria *Castanya* i els hi aniré repartint. Aixó sí, no més que per complaurel.

Desitjós de contestar-te,
Guardianet de Sant Gim,
Peró serà... t'adverteixo
Amb banyeta de futim

Tu ficar-te, amb en banyeta
¡Ay pobret! ¿que t'has loçat?
Si aixia foa (Deu no'a en guardi)
Posi remei aviat

Apunta doncs, i bo tira,
Perque el blanc que has apuntat
Te prometo, t'aseguro
Que no l'has endevinat.

La banyeta està disposta
A forjá fort, i farà
Doncs, noi, creume, posat a salvo
Que's lo que més te valdrá.

Demanes per ma patrona
Aont era quan vaig tirar,
Home, home, a l'ermità
Que jo faig de guardiá

¡Ay pobret! ¡ay papioli!
Quantes proves vas donant

De tenir la teva clepse
Faltada del que val tant

¿Poseir-me una tinta,
Per treurer taques ell diu?
¡Manoi que'n ets de guapo!
Jo not creia pas tant viu.

Mira que per treurer tacas
Conve molt serne aixirit
I tu, segons dones proves
Ets encara molt petit.

Cara de pomes agres
No dupto pas que'n farás
Veient que la teva tinta
No't treu pas de cap fracás.

Perque en lloc de treurer taques
Com tu has assegurat,
Tu pobret que l'has usada
T'ha deixat els dits tacats.

El dia trenta de març prop-passat, arrivà en aquesta estació del ferro-carril una expedició de 240 Kgs. de greix, procedent de Balenyà, consignada a Salvador Comerma, del comerç de aquesta vila, i com passessim dies sense entrar-lo, cridà l'atenció en els empleats de consums, per lo qual varen presentar-se a l'estació per saber si s'havia retirat, i efectivament; un moço de l'estació feu portar-lo a la colonia de ca'l Gat, lo que sapigut pel consumer, se presentà a la casa aont estava dipositat, i a l'èsser preguntat al dueny de la casa si era seu, contestà que no sabia a qui perteneixia. Sr. *Picón*: no podria fer-nos l'obssequi de dexifrar-nos aquell *misteri* amb la *sinceritat* que li és acostumada? Es que si no ho fa vosté, haurem de recórrer a la llanterna de *Diògenes* o an el S. Blanchard que s'ha constituit a defensor de greix. ¿Ho veuen senyors de la majoria, com vostés no serien capassos per a defensar-lo?

Pués señores ciudadanos, al sortir un carro de ví del magatzem de D. Climent Tarré, i al ser-li reclamada la papeleta de sortida per un consumer, un empleat de D. Climent (D. Agustí Serrat Masdeu) contesta... «quant més tontos més desconfiats». Sr. Serrat, no sabiem que'l compliment d'un deber fes ésser tontó. *Per això no volta morir la vella*.

L'ERMITÀ DE SANTA BARBARA

Imprenta de Pedro Aubert, Clivillers, 22.—Olot.

DISPONIBLE